

ZGODNJA DANICA

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četrt leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četrt leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XXXVI.

V Ljubljani, 25. vel. travna 1883.

List 21.

Izgledi bogoljubnih otrok iz vseh časov kerščanstva. III.

9. Mladi mučenci Gospodovi.

Spisal Ant. Keržič.

(Dalje.)

g) Sveta mučenca Just in Pastor († l. 304).

Najslavnejšim mučencem španjske dežele se prištevata sveta brata Just in Pastor. Bila sta sinova kerščanskih staršev in sta živela v mestu Komplutu. Hodila sta še v mestno šolo.

Nekega dne pa se razglasi sporočilo, da grozoviti Dacijan, ki po vsem Španjskem preganja kristjane, je zdaj prišel tudi v Komplut. Ko dečka to zvesta, veržeta od sebe šolske tablice in tečeta na kraj, kjer se je imelo mučenje veršiti.

Neverniki ju vidijo priti in berž naznanijo cesarjevemu namestniku, da sta tu prišla dva otroka, ki sta kristjana; prišla sta radovoljno terpet mučeništvo, katero je Dacijan namenil kristjanom.

To sporočilo Dacijana hudo razkači. Nikakoršne preiskave noče pričeti z njima; kajti bal se je, da bi otročja stanovitnost in serčnost še drugih ne pridobila za kerščanstvo in pa, če bi jih ne mogel pregovoriti, bi njegova čast terpela, češ, otroci ga premagajo.

Brez preiskave toraj ukaže dečka prijeti in oba neusmiljeno pretepati.

Just, mlajši je bil še le sedem in Pastor še le devet let star.

Ko se je namestnikovo povelje zveršilo in sta bila že grozovito raztepena, sta se oserčevala drug drugega.

„Nikar se ne boj, bratec Pastor,“ pravi mlajši; „ne boj se teh muk in udarcev, ki jih dobivaš na pleča. Po milosti Kristusovi bova kmali prišla v njegovo veličastvo; on naju bo podpiral v najni slabosti. Tukaj pri ljudéh živiva le nekaj časa, tam gori pri njem pa bova večno živela.“

Pastor mu odgovarja: „Prav praviš, ljubi Just. Rad s teboj umerjem, da pridem h Kristusu. Z veseljem hočeva preliti svojo kri za Njega, ki je tudi za naji prelil svojo kri.“

S takimi enakimi besedami sta si dajala dečka pogum in voljno terpela. Vojščaki to naznanijo oblast-

niku. Ta se začudi in jame ga skerbeti, da bi tak izgled ne zbudil še več vneza za kerščanstvo; zato ukaže oba iz mesta peljati in ob glavo djati.

Pred mestom je bilo lepo rodovitno polje, na polju pa velik, širok kamen. K temu kamnu privlečejo sveta dečka. Ko ju na kamen položijo, se kamen omehta kakor vosek in vtisnile so se vanj njune roke in noge. Tukaj jima glavo odsekajo l. 304.

Neverniki, kateri so bili pričujoči pri smerti teh dveh mladih mučencev, so videli, kako je Kristus od angeljev obdan iz nebés prišel in sprejel v svoje veličastvo blagi dušici zvestih in stanovitnih otrok. Tudi to zve Dacijan; zdaj si ne upa v tem mestu nobenega kristjana več poklicati pred sodbo; kakor bi se zbal, zapusti urno ta kraj. Po njegovem odhodu pokopljejo kristjani z veliko častjo sveti trupli. Nad grobom je bila zidana kapela, v poznejših časih pa škofovska cerkev.

h) Sv. Evlalija. († l. 304.)

V nekem drugem mestu na Španjskem, ki se mu pravi Merida, je v ravno tem času v veliki pobožnosti in svetosti živela pri svojih kerščanskih starših dvanajstletna deklica, Evlalija po imenu. Bila je iz slavne in bogate hiše. Starši so jo zelo skerbno odraščali; najeli so ji posebej učitelja, pobožnega duhovna Donata, in za tovaršico so ji pridružili bogoljubno deklico Julijo. V veseli nedolžnosti ste deklici preživeli otročja leta; kakor dva angelja ste bili. Otročje igre, lepa oblačila, posvetne veselice, in enake nečimerne reči jima niso bile nič mar, kajti njuno serce je po višem kopernelo.

V dvanajstem letu sliši Evlalija, kako brezserčno preganja Dacijan kristjane in kako le-ti pogumno prenašajo najhujše bolečine. V svoji detinski gorečnosti in v plemenitem pogumu sklene iti naravnost do krutega oblastnika in mu v obraz očitati njegovo nečloveško ravnanje.

Materi se tudi dozdeva, da kaj tacega namerava, kajti materno oko hitro spazi, kakšnih misli in želj so otroci. Da bi jo obvarovala smerti, pelje jo iz mesta ven na deželo. Ali tukaj se blagi deklici še čedalje bolj vnamajo želje posnemati junaške mučence in iz ljubezni do Jezusa darovati svoje mlado življenje. — Neko noč, ko že vse spi, tiho vstane, skrivaj odpre duri, in po noči hiti naravnost v svoje rojstno mesto.

Po težavnih potih med ternjem in germovjem dospe še le ob jutranji zori v namenjeni kraj.

Njena prva pot je do ajdovskega oblastnika. Neustrašeno mu očita vpričo zbrane množice veliko krivico, ki jo dela kristjanom, in vpraša, kako morejo tako nespametni biti on in vsi nevétniki, da neme in slepe podobe molijo, kajti vsi njihovi bogovi in boginje so golo nič!

Tacega govorjenja še ni slišal; silno ga razdražijo tako odločne besede iz ust nežne deklice, ki je še otrok. Pa začetkoma jezo zakriva in jo hoče z lepo pogovoriti, češ, naj pomisli, koliko žalosti in solz bo napravila svoji materi, koliko ponižanje imenitni družini, pa kako veselo in srečno življenje bi jo lahko še čakalo itd. ter sklene: „Glej, ti si še otrok; usmili se svoje nežne mladosti; mar daruj bogovom kadilo in obvaruj se smerti!“ Deklica mu odločno odgovori: „Jaz sem kristjana, in ne bom nikoli storila, kar ti veliš!“

Oblastnik Dacijan jo izroči rabeljnom, naj jo pretepajo z bičem in gerčavimi palicami. Pa Evalija ostane stanovitna, čeravno do kosti ranjena in raztepena.

Le še s hujšim terpljenjem jo obsipajo. Z vrelim oljem jo oblijejo, z živim apnom jo zasujejo in z vodo oblijejo, da bi jo apno pri gašenju opeklo in umorilo. Pa tudi to je ne premaga; božja moč jo varuje.

Dacijan ukaže rabeljnom, naj prinese posodo vrelega svinca in železno mrežo. Oboje postavi pred Evalijo, da bi jo prestrašil. Ona pa se zaupno ozre proti nebu, moli in mirno čaka novih bolečin. Toda glej, ko hočejo svinca vlti na njo, se hipoma sterdi in rabeljni si roke opečejo. Sodnik se raztogoti in jo ukaže zopet preteptati, potlej pa ranjeno telo po bodečih čepinjah semtertje vlačiti.

Dacijan ji žuga še z novimi mukami, ali ona spozna, da jo nebeska moč varuje in pravi: „Ne moreš me premagati; kajti on, ki se v meni vojskuje, v meni zmaga.“ Zdaj jo mučijo z gorečimi bakljami, potlej jo veržejo v razbeljeno peč; pa tudi to je ne premaga. Zopet jo vzemó iz ognja, odstrižejo ji lase in jo zasramovaje po ulicah vlačijo; ona pa mirno in veselo Boga hvali.

Trinoga že to čez mero jezi in sram ga je, da bi ga dvanajstletna deklica premagala. Toraj še ne odjenja. Na težavnico jo zapové djati, žgati jo ob straneh in z železnim grebenom meso ž nje tergati. Evalija terpi in moli: „O Gospod! ta znamenja, ktera železo vtiskuje v moj život, so čerke, s kterimi mi je zapisano tvoje ime in ktere tvojo zmago v meni oznanujejo.“ Potem se oberne še do rabeljna in praša: „Zakaj si tako neusmiljen do mene, Kalpurnijan? Le poglej me, in zapomni, da me boš na sodnji dan zopet spoznal, ko se bova oba prikazala pred sedež mojega Ženina Jezusa Kristusa, in boš prejel zaslužen kazni za svojo siovitost.“

Mnogi izmed gledavcev so stermeli videti toliko stanovitnost; ne morejo drugač, kakor da spoznajo moč Božjo, ter se spreobernejo.

Slednjič zakurijo okrog nepremagljive deklice. Vroči plameni jo obdajajo in še čez glavo segajo. Evalija odpira usta in vleče plamene v se, ker serčno želi, da bi bila že skoraj združena s svojim Zveličarjem v nebesih. Ta priserčna želja se ji spolni; v sredi ognja umerje l. 304.

Neusmiljeni trinog se hoče še po smerti maščevati nad to izvoljeno deklico. Njeno razmesarjeno, na pol sežgano truplo pusti v zasramovanje tri dni viseti. Pa Gospod jo tudi te sramote reši; debel sneg pošlje, da zakrije deviško telo nedolžnega otroka. Kristjani jo pobožno pokopljejo; na njenem grobu se pozneje sozida krasna cerkev. — Tudi tovaršica Julija je bila še tisti

dan ob glavo djana in šla je vesela za prijateljico v nebesa!

† Škof Jernej Vidmar.

„Memento mori!“ Spomni se, umerl boš, bodi kralj ali prosti podložni, škof ali vsakdanji vernik, pravični ali grešnik! Ta misel nas je obhajala, ko smo imeli zapisati nekatere verstice o pokojnem blagem škofu Jerneji Vidmarji. Dolgo so gospod bolehal, dolgo se branili; vendar je le udarila poslednja ura njihovega življenja in nit življenja je bila prestrižena.

Pervo pismo naznanilo smo dobili od dobrega prijatelja iz Kranja 17. t. m., in to se glasi:

„Škof Vidmar so ob 6 zvečer (165) dobili silo težko sapo, niso se mogli več odkašljati, kakoršno težavo so zdaj večkrat imeli; ležali so na desni strani. — malo kaj spregovorili, če jih je kdo kaj prašal. Ob 8 so bili v sv. olje djani: ob 3 $\frac{3}{4}$ zjutraj (17. t. m.) so lahno, mirno v Gospodu zaspali. Do 3 je bil pri njih še čast. g. kaplan Mervec, — do 12 vsi trije gospodje.“

Drugo poročilo je mertvaški list v. č. Ordinarijata ljubljanskega, ki se tako-le glasi:

Knezoškofijski ordinarijat v Ljubljani naznanja, s prežalostnim srcem, da so premilostljivi, prevzvišeni visokorodni gospod

Jernej Widmer,

bivši knezoškof ljubljanski, doktor sv. pisma itd. itd. itd., po mučni bolezni, prevideni s ss. zakramenti za umirajoče, v Kranji 17. maja 1883, ob 3 $\frac{3}{4}$ zjutraj v 81. letu svojega življenja mirno v Gospodu zaspali. Traplo ranjcega prevzvišenega gospoda knezoškofa bode 21. t. m. ob 1 $\frac{1}{2}$ zjutraj v mestno cerkev preneseno in po opravljenih slovesnih mertvaških obredih v kapeli ondotnega pokopališča zemlji izročeno. Dušo visokega ranjcega vsem duhovnom in vernikom priporočamo v pobožno molitev.

Knezoškofijski ordinarijat v Ljubljani, 17. maja 1883.“

Kot zgodovinski spominek naj stoji tukaj tudi mertvaški list iz Kranja, ki se glasi:

„Prevzvišeni, premilostni gospod

dr. Jernej Widmer.

knez in škof, zlatomašnik, po odstopu Ljubljanske knezoškofije 1875 bivajoči v Kranji, so danes zjutraj ob 4 v 81. letu svojega blazega življenja po prejetih ss. zakramentih za umirajoče mirno v Gospodu zaspali. Pokop bode v ponedeljek, 21. t. m. o poli 9 zjutraj na tukajšnjem pokopališču.“

Kranj, dné 17. maja 1883.

Anton Mežnarec,
župnik in dekan,

v imenu 5 žalujočih sestrá ranjcega knezo-škofa.“

Rojeni so bili ranjki 11. vel. serpana 1802 v Kranju, kjer je bil njih oče dekanijski sel (pot). Po izveršenih začetnih šolah v domačem mestu so gimnazijo in filozofijo študirali v Ljubljani ter jo doveršili l. 1824. Zdajci so nastopili bogoslovje, ki so ga izverstno dokončali l. 1828, bivši že v 3. letniku 12. vel. serp. 1827 po tretjem letu mašnik posvečeni. Kacih 10 mescev so bili potem kaplan v št. Rupertu. V začetku letu 1829 so bili poslani na Dunaj, da se izučijo za doktorja sv. pisma. Zarad kolere l. 1831 na Dunaju so bile tudi višji šole v Avgustineju za nekaj časa zaperte, gosp. Vidmar vernivši se v Ljubljano postanejo adjunk v se-

menišu. Pa še v tistem letu so bili poklicani nazaj na Dunaj. Naslednje leto 1832 postanejo namestni profesor za nauke sv. pisma starega zaveta in orientalskih jezikov, ob enem pa so se pripravljali za poskušnjo v teh tvarinah. L. 1857 so postali c. kr. dvorni kaplan in naučni vodja v Avguštinu na Dunaji in ondi so 5. avg. ravno tistega leta postali častni kanonik ljublj. kapitela, 6. listop. 1859 pa so bili od Nj. veličanstva cesarja Frančiška Jožefa knez in škof ljubljanski izvoljeni, in 23. rožnika 1860 poterjeni od sv. Očeta Pija IX, 17. rožn. potem na Dunaju posvečeni, in 1. mal. serp. ravno tistega leta so nastopili novo čast, kateri so se pa pozneje odpovedali; odpoved je bila od Pija IX 30. kim. 1872 sprejeta in poterjena; odstopili so 10. mal. serp. 1875. Kupili in vpravili so si v Kranju lasten škofovski dom. Med tem časom so postali tudi še zlatomašnik in kakor taki so sklenili svoje dni na zemlji. Bog jim daj večni mir.

Pogreb v Kranju 21. t. m. je bil v resnici velikansk. Od vseh strani, posebno z Gorenjskega in Notranjskega, se je bilo sošlo silo gg. duhovnov in družega ljudstva. Duhovnov, kar moremo poverhu reči, je bilo blizo sto in trideset. Med njimi premilostni gospod knez in škof dr. Jan. Krizostom, kateri so opravili slovesno sv. mašo in pokopovanje. Prišla sta bila preč. gospoda kneza škofa Stepišnik iz Maribora in Zwerger iz Gradca, ki sta dve noči prenočevala pri našem škofu. Izmed civilnih so bili iz Ljubljane: visokorodni gospod baron Winkler, deželni glavar grof Thurn, mestni župan Graselli. Dalje pn. gg. kan. in duh. dr. Šust in stolni župnik Sterk, Koman in Legat iz Tersta, pn. gg. kanonika Bensa in Kafol iz Gorice; iz Ljubljane milgsp. prošt dr. Jarc, pn. g. vodja sem. naukov dr. Klofutar, kanoniki Premerstein, dr. Gogala, Zamejic in Jeran, preč. gg. župniki Rozman, Hočevan in P. Kalist še z dvema drugima oo. frančiškanoma in drugi gg. duhovni; z dežele veliko preč. dekanov, župnikov, kaplanov; zastopani so bili č. oo. Loški kapucini itd. Med drugimi odličniki sta bili tudi poslanca dr. Poklukar in čast. g. Karol Klun. Odveč bi bilo praviti, kako se je vdeležilo celo mesto Kranj z mestnimi veljaki, profesorji, z gimnazijo ter šolsko mladino itd. Verlo se je pri tem obnašala tudi požarna straža. Reči pa se mora, da vse mesto s premnogimi zunanji vred je bilo na nogah, in pogreb je bil silo lep, častitljiv, velikansk, kakoršnega Kranjsko mesto še ni vidilo. Duhovni s premilostnim gosp. kn. škofom na čelu so najprej šli pred hišo ranjcega škofa ter so ga po navadnih molitvah duhovni prenesli v cerkev, kjer so odpeli prvi „nokturu“ in „hvalnice“ in potem so preč. g. domači knez in škof opravili slovesno černo mašo med azistencijo.

Po maši je g. kan. dr. Gogala imel prav primeren žalni govor. Zavernil je pozor poslušavcev na besede sv. Avguština, kako da učenost brez ljubezni napihne, ljubezen brez učenosti lahko zajde, učenost z ljubeznijo pa povzdigne. Pojasnoval je potem, kako so ranjki škof zarés imeli učenost sklenjeno s pravo ljubeznijo, ki je vir tolikih dobrót, ki so jih ranjki škof skazovali, bili so v resnici ponižni, od tod njih prava čednost itd. Nasledovale so tako imenovane „absolucije“, petje in molitve ob merličevi rakvi, ki so jih peli po versti: goriški kanonik Bensa, prošt dr. Jarc, škofje Zwerger, Stepišnik in domači premilgsp. knez in škof.

Velikansk je bil potem spreved na pokopališe pri naj lepšem vremenu. Pred merličem so šli preč. gospod škof pokopovavec s spremstvom in drugi škofje in kanoniki, drugi gg. duhovni in šolska mladina. Mirodvor je precej daleč zunaj mesta, ter se je versta spremljavcev zamogla precej lepo razviti; sicer pa so bile ceste, pota polne ljudstva.

V sredi kapele na pokopališu je bila skopana globoka jama in v njo lepo vrvnan kamniten predal, v katerega so spustili prelepo rakev z mrtvim truplom ranjcega škofa Jerneja, — res prav vreden in dostojin grob. Noter tedaj so položili blagoslovenega škofa Jerneja. Premilostni knez in škof Krizostom so ga blagoslovili, izvrstni pevci zopet zapeli k slovesu Riharjevo presunljivo antifono in — zapustili smo živi mrtvega. Naj počiva mirno in svoj dan zveličan od smerti vstane, kar nam vsim milostni gospod Bog dodeli.

Po pokopu je bilo pripravljeno kosilo v dvoru r. škofa, katerega so se vdeležili vsi trije škofje in mnogi drugi gg. duhovni. O tej priliki se je domači prečast. gosp. dekan Anton Mežnarec v svojem in v imenu sester ranjcega škofa zahvalil premilostnim gosp. škofu Janezu Krizostomu, pa tudi tujema preč. škofoma in drugim gospodom za častitljive pokopne opravila in dobrotno vdeležitev. Premilostni gospod knez in škof so v odgovoru tudi zahvalili pričujoča škofa, ktera sta odgovorila, da ju je hvaležnost do ranjcega k pogrebu privolila. Poslednjič je tudi še častni kanonik prečast. g. dekan J. Toman v imenu vse Kranjske duhovšine naznanil zahvalo obema tujima škofoma.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. Pri duhovskih poskušnjah mesca majnika so bili č. gg.: Jož. Lavtižar Jan. Piskar in Jan. Pleváneč. — Prašanja:

Ex Theologia dogmatica: 1. Hominem peccato originali nec rationem nec libertatem amisisse, probetur. — 2. Defendatur institutio divina et praestantia Confessionis sacramentalis.

Ex Theologia morali: 1. Quid est conscientia dubia: quid conscientia perplexa? an licet operari cum conscientia dubia? — Data notione correctionis fraternae ostendatur, quando, a quibus et quo modo hoc opus caritatis adhibendum sit.

Ex jure canonico: 1. Domicilii momentum influxusque in matrimonium contrahendum exponatur. — 2. Parachorum obligatio Ss. Missae pro populo applicandae librorumque parochialium conscribendorum proponatur.

Expositio exegetico — homiletica: Fiat (lingua vernacula) exegetico-homiletica expositio pericoparum epistolae atque evangelii, quae leguntur Dominica 7. post Pentecosten, nimirum epistolae ad Romanos cap. 6. a versu 19. usque ad versum 23. et evangelii s. Matthaei cap. 7. a versu 15. usque ad versum 21. inclusive.

Iz duhovnega pastirstva; 1. Kako je ravnanje spovedniku z grešnikom, kateremu mora sv. odvezo odložiti? — 2. Kedaj in kolikokrat naj duhovni pastir bolnike obiskuje? — 3. Kako naj se duhovni pastir obnaša proti svojim sovražnikom?

Pridiga: Naj se napravi govor za šesto nedeljo po veliki noči po reku. (Jan. 15, 26.) „Kadar pride Tolažnik, katerega vam bom jaz poslal od Očeta, Duh resnice, kateri od Očeta izhaja, on bo pričeval od mene.“ Vpeljava naj se popolno izdela, izpeljava in sklep naj se pa samo osnújeta.

Kerščanski nauk: Birmancem naj se razložé šege sv. birme.

(Dekan in zlatomašnik v. č. gosp. dr. Jernej Levičnik +.) Smertni angel jel je v Kerški škofiji zadnji čas prav nemilo kositi med duhovstn. Dne 9. maja t. l. zaspal je po prejetih ss. zakramentih za ume-
rajoče in po hudi 24dnevni bolezni tudi v. č. g. Jernej Levičnik, dekan in zlatomašnik, dr. modroslovja, odli-

kovan od presvitlega cesarja z vitežkim križem Franc-Jozefovega reda. Skoz dolgih 31 let bil je rajni za dekana v Št. Mohoru v Zilski dolini, in da je delal neutrudeno v nogradu Gospodovem, kaže dosti jasno to, da je pri številu nad 15 sto faranov oskerboval poleg obilnih dekanijskih opravil že dolge leta faro sam, brez duhovnega pomočnika; bil zraven za kateheta na ondotni 4razredni ljudski šoli, in moral vsako nedeljo in zapovedani praznik po dvakrat maševati. Ni čudo toraj, da ga je smertna bolezen zasačila pri spolnovanji njegovih dolžnost; zbolel je namreč 3. nedeljo po Vel. noči v cerkvi med slovesno sv. mašo, katero je bil komaj komaj skončal. Ravno prejšni dan dobil je bil dovoljenje, da se sme podati v pokoj; ali kesal se je nekako zaradi te vloge, in sklenil je bil, ostati tudi še dalje v pastirski službi. Večer njegovega življenja pa je bil nastopil, in Gospod Bog sam ga je poklical — tako za trdno upamo — k Sebi na večni počitek. Naj mu sije zlatega sv. raja večna luč! —

Dostavek. Po obilnih spisih, katere je neutrudljivi rajni zapustil, dal bi se sestaviti prav obširen življenjepis. Morda se vsaj po večjem zgodi to pozneje; za zdaj pri najboljši volji ni moč.

Dostavek k dostavku. K prelepim izgledom, ki jih imamo že iz spoštovane rodovine Levičnikov, močno želimo in prosimo tudi nadaljevanje teh izgledov ter bolj natank popis življenja preblazega r. preč. Jerneja Levičnika. Vr.

Iz mlade Italije. (*Kakošne pečene jabelka laškemu narodu v usta leté v edini Italiji?*) Brez „franž“ in „fraz“, brez modrovanja in pretiranja naj omikanemu čitatelju podám nekatere mladolaške djanja, da naj sam presodi verski, nravni in državni stan nove Italije, in sicer djanja iz poslednjih mescev. Vidil bode, kakošna je nova Italija, kakošen sad rogovilstva; vidil bode, koliko je zedinjena Italija boljši ali slabši, kar tiče verski, nravni in politički blagor. Ozrimo se na prvo na sardinski Torin in vidili bomo, kakošen je ondi občinski red.

Na prizadevanje slavnega Jan. Bosko-ta, dobrotnika in reševalca zapuščene mladine po Italiji in po družih deželah, se pred več leti v Torinu začeli zidati cerkev sv. Sekunda, posvečeno spominu papeža Pija IX. V zidavo je l. 1867 privolila mestna gosposka v Torinu in sestavil se je v ta namen odbor. Mesto samo je darovalo v ta namen potrebno zemljiše in še denarne pomoči 30.000 lir po treh obrokih. Delo je le počasi pospeševalo, skoro zastajalo. L. 1878 je smert preslavnega Pija IX. pretresla vesoljni svet. S pastirskim listom od 27. svečana 1879 pa je nadškof določil, da naj se duhovnija sv. Sekunda posveti častitemu spominu tako slavnega papeža, ki je toliko dobrega storil za Italijo in za vse človeštvo. Od tistega časa so darovi od vsih strani v veliki množini prihajali za zidavo cerkve in doseglo se je v 4 letih, kar se poprej v 11 letih pri vsem trudu ni moglo doveršiti. Napis na steni je od l. 1879 naznanoval vsem, da nadškof, mestna gosposka in meščani so posvetili to cerkev: „Bogu najvišjemu, časti sv. Sekunda, mučenca Tebejskega kardela, in neumerlemu spominu Pija IX.“ Tri leta je stal mirno ta napis in tri leta so darovi tako se množili, da so narastli do 200.000 lir. L. 1882, 23. sušca, je tudi torinsko mesto plačalo poslednji obrok svojih pomočkov, namreč 10.000 lir. K vsemu temu je prebivalstvo pokupilo na tisuče omenjenega napisa, ki je bil posebej natisnjen, s čimur je kazalo, kako je vse s tem posvečenjem zadovoljno.

Po vsem tem je bila nedelja 11. aprila t. l. odmenjena za posebno slovesnost kakor v zahvalo za doveršenje preslavne cerkve sv. Sekunda. Bilo je povab-

ljenih več nadškofov škofov, itd., pa tudi mestni torinski župan, kateri je vabilo sprejel. Vse je bilo veselo prezelega spominka, kateri je bil dan 14.000 Torincev.

Toda zelének nikoli ne počiva. Eden psevdoliberalnih listov, „Gazzetta del Popolo“, je začel derhal podpihovati in hujskati zoper napis, ki toliko časa poprej ni nikogar v oči bodel, zlasti ker je bila tudi mestna gosposka v njem s pohvalo imenovana, kakor oskerbnitvo tega dela. In dasiravno je bilo v napisu zbrisano, kar se je očitalo, je vendar imenovani fraj-mavrarski časnik nadalje občinstvo šuntal in podpihoval z znano hudovoljnostjo cerkvenih sovražnikov, in pripravljal je uličarsko derhal ter jo vabil skoz dva dni k nekakemu rogovilstvu za tisti dan, ki je bila slovesnost napovedana. To bi se bilo lahko odvernilo. Toda očitna oblast je imela druge misli, kakor pa za očitni red skerbeti. Kakor je navada, da „jagnje volku vodo kalí“, tako je bilo tudi tukaj. Neka zoperkatoliška demonstracija se je 11. aprila imela skoz mesto derviti, razsajati in preklinjati; toraj ni bilo od vradnije dopušeno v procesiji prenesti S. Rešnjega Telesa iz začasne kapele v novo cerkev; preslavni cerkveni obredi so se morali med cerkvene zidove vtesniti. Mestni prefekt je to prepovedal „zarad javnega reda;“ ni pa pomislil, da na taki način se vlada naznanja „nezmožno red zagotoviti, in ne da bi prehitela nered hudovoljnih, je zatirala pravice mirnih meščanov,“ kakor je pisal eden časnikov.

Kakor so rogovilski časniki derhal pripravljali, tako se je res obnašala. Kako ne? Sej oserčevana je bila k temu po obnašanju od vladne strani same. Kaka 2 ali 3 tisuč uličarjev se je zbralo pod tremi zastavami, se vé, da zapeljana šolska mladina mora tudi vmés biti, in dervili so se po mestu do mestne hiše, pred katero so župana klicali na pomolje. In le-ta, kakor se je bil v prvo ustrašil in ni šel k cerkveni slovesnosti, tako se je tudi zdaj rogoviležem poklonil. V imenu svojih tovaršev (kterih mnogi pa bi ne bili poterdili njegovih besed) je slovesno naznanil, da „mestni odbor je bil zmeraj v edinosti z ljudstvom, kadar se je ravnalo za to, da se skažejo spodobne, liberalne, italijanske čutila.“ Razvilo se je tudi sardinsko bandero, kar se godí le o velikih slovesnostih, kakor pečat sovraštva tega strančarstva zoper vero, in je tako poterjevalo in zavetovalo žaljenja ki so se s tem godile celemu vernemu ljudstvu, in česar se je po taki poti oblast vdeležila.

Ta derhal tedaj se je podila proti novi cerkvi sv. Sekunda in neprenehoma „abbaso“ in „morte“ katoličanom kričala. Cerkev je bila vsa napolnjena z ljudstvom, ki je ravno z vso zvestostjo poslušalo škofa iz Albe, kateri je tačas pridigal. Več dni je namreč verno ljudstvo napolnovalo novo cerkev od jutra do večera. Kakor je pa satan ves razdražen, kadar vidi verne serca k Bogu goreče moliti, tako so bili razkačeni oni podpihnjeni satanovi sužnji, ko so vidili vse polno poštenih italijanskih katoličanov mirno moliti in besedo božjo poslušati v novi cerkvi. Pred cerkvijo samo sv. Sekunda so torej nadaljevali rogovileži petje garibaldijske pesmi, krič, berlizganje zoper katoliško ljudstvo je spremljalo njih satanski obhod. Počenjale so te pošasti tako divjaško, da se je pretergalo popoldansko sveto opravilo v cerkvi. In to se je zgodilo, akoravno laški državni zakonik žuga s kaznijo do šest mesecev ječe in z globo do 5000 lir vsakemu, kdor bi opravila ali obrede državne vere (ki je katoliška) begal z napadi, z razsajanjem, z žuganjem jo zaderževal, pretergal ali zmotil v cerkvah ali zunaj cerkev. Drugi členek (185.) enako žuga z ječo in globo za zaničevanje ali žaljenje sv. vere. To se je godilo ukljub postave in

očitnega varstva, pa še hujše, ker divja besnost se je derla s svojim „abbasso“ ob vratih celo zoper Najsvetejše!!

Po vsem tem tedaj se sme prašati: kakošen je ta red? kakošno varstvo katoliškega prebivalstva in njegove vere? kakošno spolnovanje državnih postav? Opravniki očitne moči v znatnem številu so spremljali demonstracijo (bili so pričujoči pri prizorih, ki so se razmotavali ob cerkvenih vratih), in kako so bili čujoči na vse, kar se je godilo, kaže to-le: Zoper toliko bogokletja se je nekdo oserčil in na glas zaklical: „viva Pio IX!“ In glej: precej so mu bili za herbtom policijski opravniki in so ga v ječo vlekli in tam so ga prideržali čez noč z lažnjivo pretvezo, da je klical: „viva papa-re“ (živi papež-kralj). Če pa tudi bi bil res tako klical, bi to nikakor ne moglo biti zadolženje, ker tudi sedanje državne postavne priznavajo rimskemu papežu „kraljeve predprave.“

Opravniki pa imajo še drugo reč na vesti, ker ne da bi bili razgnali rogovileže, so zaperli cerkveno omrežje in so ondi nekaj časa deržali priperte pa ne branjene katoliške vernike, in bilo jim ni kar nič mar, da so pri nekterih napravili velik strah in grozo, ker so nepričakovano vidili, da so zaperti.

Malopridneži so se poslednjič od cerkve preč deržili, pa ne kakor bi bili razkropljeni, temuč ker so se bili naveličali kričati in razsajati. Bilo jim je pa čisto prosto drugje ponavljati svoje ostudnosti. In res, vedno spremljani od straž, so se dervili dalje med kričem „abbasso“ (proč) in „morte.“ (smert) pod okni nadškofovimi, ki je že nekaj dni bolan ležal. Pa vse to še ni nasitilo framasonske jéze, ktera je bila pri tej reči že večkrat poteptala pravico in svobodo katoličanov. Odmaknjen je bil na povelje mestne gosposke že celi tisti kamen z napisom; toda zdaj so divjali tudi zoper Pijevo podobo na cerkvenem čelu. Tudi še to je ukazal mestni župan odpraviti, čeravno je poprej sam bil odgovoril nekemu odboru rogoviležev, da to storiti ni v področji mestne gosposke.

Tako so en prekucijski časnik in peščica mavtarjev, v zavetji očitne oblasti, teptali pravice celega naroda s svojim kričem in bogoskruncstvom. Namestnik Kristusov, že v večnosti, je bil v svoji podobi od frajmavrarjev izdan in očitno tako rekoč umorjen.

Saj terganje papeževe kamnitne podobe s svojega stališa je bilo temu podobno, kar pa posebej popisovati je preostudno. Gorjé peklenskimi bogoskruncem.

Iz tega vsak resnicoljub lahko sam presodi, če novolaško rogovilstvo zida ali podira, če je jagnje ali volk, če zveličuje ali pogubljuje. (Prim.: La situazione relig., mor. e politica. Roma 1882.)

Iz Jeruzalema. (Razne Ratisbonove novice.) Ali v sili smo vam pa dobri? — Neka judovska družba iz Poljskega je v Jeruzalemu vstanovila precejšno staro-judovsko in prav talmudsko šolo. S to hočejo kljubovati prostomišljaški šoli neke „splošnje zveze,“ ktero so pa vsi terdi rabini v preklic djali. Pred nekimi tedni zbolí vodjeva soproga te poljske naprave in pokliče k sebi — koga? ... Ne prusko-protestanških diakonic, ki so njene sosednje, še manj bolniške strežnice iz Rothšildove bolnišnice, ampak, res čudno! pokliče sestre Naše ljube Sijonske. Ker pa take materske pomoči in zadeve, kakor so bile tam, skozi in skozi ne morejo biti v delokrogu redovnih katoliških devic, se je z milovanjem moralo obiskanje odreči.

Rusi na Oljski gori. Rusi imajo mnoge svetišča Svete dežele v posesti, posebno pa si iščejo krajev na Oljski gori pridobiti. Že nekoliko poprej so naravnost po posredovanju carovem v svojo last pripravili velik kos zemlje na Oljski gori, in to se je doveršilo po

očitni krivici. Pred nekterimi dnevi so se hotli polastiti prelepega zemljiša ravno pred svetiščem, kjer je Kristus aposteljne očenaš učil, to je prav blizu mesta, s ktere ga je Sin Božji v nebesa šel. Pa tukaj se jim ni posrečilo. Kmalí potem so se Rusi in Judje prepirali za posest predrage njive, tudi na Oljski gori. Imenuje se grob prerokov. Po dolgem omahovanji je jeruzalemski paša svetišče prisodil Rusom. Judje, ki so menili, da ga imajo že v rokah, so zato hudo razdraženi. Mi katoličani pa v Boga zaupamo, da v nepredolgem času bode katoliško, kar je zdaj rusko; v ta namen toliko gorečniše molimo: „Sveta brata Ciril in Metod, za nas Boga prosita!“ Zadevna bratovšina za spreobračanje razkolnikov bi se lahko nekoliko bolj goreče razširjala. —

Tudi pri Turkih ni obupati. Pred malo tedni je Ratisbon v svojo šolo Sijonskih hčeri sprejel dve mali Turkinji, eno s 6—7, drugo z 8 leti.

Podertine cerkve sv. Štefana zraven Jeruzalema so si katoličani pridobili ravno v god tega svetnika. Tudi tukaj je eden razkolniških služabnikov hotel katoličanom njih pravico zatreti s tem, da je kazal ponarejene pisma in poprej storjeno pogodbo, kakor ti gospodje večkrat počenjajo; pa to pot mu je spodletelo. Odpravili so ga, ne da bi mu bili za njegov hudobni naklep kazen naložili. Pri sv. Janezu K. v pušavi, kjer je ta svetnik svoje dni stanoval, se je naselila francoska družina, mož, žena in otroci. Ratisbon občuduje njih pogumnost (zakaj, javaljne bodo varni pred tolovajstvom), meni pa, naj bi se duplinsko svetišče bilo izročilo kje redovnikom Trapistom, k čemur najberže še pride. —

Ob novem letu se v Jeruzalemu celi teden slovesnosti obhajajo in ljudje imajo obiskovanja med seboj. Le-té se pa dajo z malo besedami povedati, ki so: Salám-alejki („Mir vam“). „bakšiši“ (darila). „tabaki“ (puhanje), „kahova“ (kofkanje, ker če 20 družin obiščeš, pa 20 lupin kave dobiš), „raki“ (menda „aragi“ ali sladka žgana pijača, s čimur se ravno tako postreza, kakor s kavo), in „busidak,“ (poljubljam ti roko).

V gerško novo leto (14 dni po našem), piše Ratisbon, je naddijakon Photius, vodja greškega semeniša pri sv. Križu (gerška naprava med Jeruzalemom in sv. Janezom v pušavi) skazal priljudnost ter nam poslal grozdja, ktereja jagode so imele neverjetno debelost. (To zopet kaže, da Ratisbon in Sijonske hčere imajo veljavo tudi pri drugovercih.) —

Učenci iz Ratisbonove naprave sv. Petra. Znano je čitateljem, da Ratisbon v Jeruzalemu ima posebno šolo za mnogostransko omiko mladih ljudi, ki jo imenuje „pri sv. Petru Sijonskem.“ V svojih poročilih od mesca sušca 1883 piše, da precejšno število mladenčev iz njegove naprave je doseglo najboljših služb v Jafi, Bejrutu in celo v Damasku in v Aleksandriji. „Nedavno sta dva teh predragih učencev (so njegove lastne besede), zdaj prav postavna mlada človeka, dobila službo na pošti pri telegrafu v Bejrutu in v Damasku. Eden le-tih ima že enako službo v Jafi. Ko pa ravno o pošti govorimo (pravi dalje Ratisbon), naj opomnimo naše prijatelje in dopisce, naj se varujejo nespodobne radovednosti, ki se nahaja v teh arabskih napravah. Ogibajte se pisati poštne listnice, telegrafirajte s skrivnimi besedami, zapečatite raji pismo trikrat, kakor da bi ga devali le v en sam zavitek itd. itd.“ —

Abd-el-Kaderov sin. Emir Hakim, sin slovečega Abd-el-Kadera, je preteklega mesca svečana počastil s svojim obiskanjem samostana redovnic pri „Ekce-Homo“ v Jeruzalemu. Mladi princ je skor oslepel in popotuje čisto priprosto, brez spremljavstva. Zastonj so za svet prašali naj spretniši zdravnike za oči v Pa-

rizu; njegova slepota je neozdravljiva. Emir Hakim ima strastno veselje do glasbe (muzike), kakor skoraj vsi slepi. Silno razveseljen je bil nad nekaterimi virtuosnimi glasovirskimi igrami v Sijonski napravi. Tudi v Carigradu je bil obiskal Ratisbonovo napravo, in ker je bil tam tako priljudno sprejet, je obljubil, da na svojem potu hoče obiskati tudi enako napravo v Jeruzalemu. Bil je mož-beseda in skazovalo se mu je tudi vse naj večje spoštovanje, kar koli je bilo mogoče. Pri odhodu je obljubil, da to sprejetje v Carigradu in v Jeruzalemu bode Abd-el-Kaderu naznanil. — Tako preč. gosp. Alfons Ratisbon vé na vse strani priljubljeno delati sv. katoliško vero. —

Mlad romar. Proti Božiču je dospela z Nazareta v Jeruzalem pogumna grajšakinja gospá La Roy. Le-tá je vnukinja poljskega maršala Junot-a, vojvoda z Abrantes-a, ki je bil general-adjutant Napoleona I. Stanovala je v avstrijskem hospicu v sobanah, ki so bile pred več leti vravnane za avstrijskega cesarja Franciška Jožefa. Z njo je romal njen mladi vnuk markiz pl. Andoche, vojvod Abranteški, ki šteje k večjemu 12 lét, katerih ima pa 30 po svojem bistrem umu, zgovornosti in omikani obnaši. Do čuda moder in ljubeznjiv je mladi vojvod. V naukih je na Dunaju pod nadzorstvom svojega očeta, toda nežna njegova telesnost zahteva, da se njegova nenavadna marljivost v naukih modro prideržuje in to je vzrok, da so mu dopustili popotovati s častito gospó La Roy.

Po svoji dobrotljivosti ima ta bogoljubna gospa zvezo s sijonsko napravo v Parizu; zato je tudi te naprave v Jeruzalemu obiskala. Posebno zanimiva ji je bila naprava sv. Petra; njen bistri duh je na prvi pogled spoznal, kolikoga pomena je taka vstanova v deželi, kjer se vse na novo poživlja in razcvéta. Močno je bila ginjena z glasbeno predstavo številnih otrok v napravi Ekce-Homo. Ni se mogla načuditi priljudnosti in lepi obnaši toliko mladih Arabkinj iz Svete dežele in z Libana. In kako je bila ginjena, ko je zagledala množico mladih turkinj v tej šoli!

Gospá La Roy se je mudila tukaj o tistem času, ko smo bili pridobili za katoličanstvo cerkvene poderline sv. Štefana; 12. prosenca se je odpravila na daljni pot.

„Ne norčuj se s spovedjo! Spoštuj duhovne!“

Umerl je na Slovenskem mož — pijanec, bogokletnež in zasmehovalec ss. zakramentov, sosebnost sv. spovedi. Mož ta ni bil, kakor se sliši, že več lét pri spovedi in zasmehoval je očitno druge, ki so k spovedi hodili ali sploh o spovedi le govorili. Rugal se jim je celo močno, ko so v cerkev po velikonočne listke hodili. Sovražil je doslednje, sé vé da, tudi svojega dušnega pastirja in menda sploh vse duhovne. Še malo pred smertjo rekel je nekemu, da je neumen, ker duhovnom svoje skrivnosti razodeva. „Prihrani si (je rekel) to za zadnjo uro, saj bo zadosti, da se enkrat spovemo“ itd.; in glej, ta je umerl! Pa kako? ... Kakor je živel. Pil je pozno v noč v kerčmi. Ves vinjen se potem v temi odpravi proti domu, ali komaj gre nekaj korakov, pade v grapo tik ceste in družega dné najdejo ga mertvega. Strašen pač konec! Strašna smert! Naj bi bilo to v svarjenje onim, ki spoved zasmehujejo, se žnjo norčujejo in se ji spakujejo. Ako bi spovedi ne bilo, kaj bi bilo na svetu? Ali bi se svet ne prebernil in bil jama razbojnikov! Gorjé temu, ki za spoved ne mara! Gorje večkrat že na tem svetu, stokrat gorjé pa na unem svetu! „Z Bogom ni se norčevati!“ Strašno je pasti v roke ži-

vemu Bogu, katerega človek spoznati ni hotel, dokler e bil čas.

Zdaj še eno. Blizo tam zgodilo se je pa še nekaj družega, kar pričuje staro resnico, da, kdor duhovne zaničuje, sam sebi škoduje. Umerla je namreč neka žena nagle in neprevidene smerti. Rajna prizadevala je svojim duhovnom vedno veliko sitnosti in opravil. Kar začne bolehati in sicer še precej dolgo. Bila je en dan boljši, drugi dan slabši. Nekega večera reče hišnim: „skoraj bi poslala po gospoda ...“, pa saj bo jutre še čas! A ni ga bilo več. Drugi dan prinesejo ji sicer po navadi kavo, to spiše in — izdihne dušo. Pet minut na to najdejo mertvo!

Pač: „čujte ker ne veste ne ure, ne dneva!“ Smert poterka na vrata, ko bomo narvenj mislili. Gorjé nam, ako naših dušnih reči ne najde v redu. Preprostiti se pa ta huda žena ne dá, da bi le čertert ure počakala, temuč na njeno besedo treba je iti. In kam? — V večnost!!

„Konference“ šolske in konference sv. Vincencija Pavljanskega — v kakošni so si zvezi?

Profesorji imajo o svojih časih večkrat v šolskem letu „konference“ za dijake oziroma na njihov napredek ali pa tudi „nazádek.“ Vsled tega je polno opominjanja in „imenovanja“, posebno v tisti nadležni, v življenji malo rabni matematiki, kakor tudi v naravoslovji, gersčini itd. Zato je vselej „bavbav“, kadar se prične „opominjati.“ — Druge so „konference“ družbe sv. Vincencija Pavljana, pri katerih se vsak teden naznanjuje, kdo je kaj dobil in prinesel za ubožne dotičnega kraja, in posvetujejo se družniki, kateri reveži so potrebni in vredni, da se jim dajo listki ter dobé na nje moke, kruha, kave, juhe itd. Kakor se slabiji študentje profesorja ustrašijo, ko pride s svojimi „konferenčnimi opomini“ v šolo, tako se razveselé ubogi, ko pride vincenški družnik v njih stanico z listki, s katerimi hité k mesarju, v štacuno, k močkarju itd., da berž dobé, kar jim je zapisano.

Kdo je pa začetnik, vstanovnik teh dobrotnih vincenških „konferenc“, katere na tisoče in tisoče revežev že po vsem svetu tolažijo, razveseljujejo, poživljajo. Kdo jih je na dan spravil?

Dijaki, študentje...

Kako? Kdaj?

L. 1833 se je v neki hiši v Parizu sošlo 8 študentov, katere je poživljala keršanska ljubezen do bližnjega in so torej napravili nekako družbo v podporo ubožnih. Predsednica je bila keršanska ljubezen in predmeti reveži, ki so jim hotli pomoč skazovati zavolj Jezusa Kristusa. Tej družbi so dijaki dali šolsko ime „konferenca“ in postavili so družbo pod zavetje sv. Vincencija Pavljanskega. Perve konference so dijaki imeli mesca majnika 1833, tedaj pred 50 leti, in zato je prednik teh družb v Parizu napovedal, da družba letos obhaja svojo 50letnico po vesoljnem svetu. Sv. Oče so v ta namen podelili popolnoma odpustek za priliko tega obhajanja.

To prelepo študentovsko dijanje tedaj se je razširilo po vsem keršanskem svetu. Taki sveti ogenj se vname iz male iskricke, ki izhaja iz blazega, ponižnega, Bogu vdanega mladega serca.

Razgled po svetu.

Berlin. Kako se hudobije množijo. Nedavno je ječarski vodnik in deželni poslanec Strosser v resnem govoru pojasnil, kako strehoto hudobij in pregréh raste. Prebivalstvo na Nemškem se je od l. 1871 do 1877 pomnožilo le za 4 odstotke; hudobije pa so narastle v tem času v odstotkih od 77 do 365. Ena naj groznejših hudobij je kriva prisega, in ta je od 594 (l. 1871) narastla na 1048 (l. 1877); pregrehe zoper pravico (razne nesramnosti) od 591 na 1915; morije, ubijanja, detomori in hude telesne poškodovanja so dvakrat viši. Tudi tatinstvo se množi, — narbolj pa vradniške hudodelstva: od 143 na 580, ter vradništvo, ta ponos domovinski, ta steber pruske države tudi začnjenja iti v šibre, pravi „Wanderer“, in ni čudo; kdo pa opominja ali nadzoruje vradnika, da bi verske dolžnosti spolnoval — in brez tega se na nikogar ni zaupati. Tudi ostudni samomori se sramotno množijo, še gerše pa je oziroma na samomore na Avstrijskem, Saksonskem, Hanoveranskem. Kakor vera peša, tako se hudobije in nesnage širijo.

Rim. Sv. Oče so 9. majnika sprejeli kardinala nadškofa Lavigerie-a iz Algerije in Tunezije. Bilo je sklenjeno, da izvolijo dva nova škofa za Afriko, kar je dobro znamenje za razširjanje sv. vere po francoski Afriki. —

Po smrti kardinala Matei-a je osem kardinalskih častih praznih. Izmed kardinalov je le še sam Švarcenberg iz Prage izvoljen od papeža Gregorija XVI, dalje je 40 kardinalov izvoljenih od Pija IX, 20 pa od Leona XIII. Razun Czaki-a so že vsi več kot po 50letni: 5 je 50letnikov, 4 šestdesetniki, 28 sedemdesetletnikov in 3 osemdesetletniki. —

V rimski Propagandi je zdaj 120 gojencev, ki se izučujejo za misijonarje med pogani. Po obredih je: 11 armancev, 9 sircev, 5 maronitov, 9 kaldejcev, drugi so latinskega obreda. Po narodnosti so: 3 Zamurcev, 1 Kitajec, 1 Indijan, 22 Ircev, 11 Nemcev, 6 Albauci, 1 Oger, 5 Slovenov, 1 Georginec, 1 Švéd, 1 Danec, 1 10 Gerkov, 2 Perzijana, 4 Francozi. Drugi so iz Amerike, Avstralije, Anglije v tesnejšem pomenu, iz male Azije in Mezopotamije. Kaj tako znamenitega je mogoče le v katoliški Cerkvi. Mladenči nosijo črno sutano z rudečim pasom. Leto na leto med molitvijo katoličanov za razširjanje sv. vere iz te naprave izučeni misijonarji gredo v različne okrajine vesoljne zemlje oznanovat veselo sporočilo zveličanja. Kdaj bode tudi Kranjska zopet dala kacega Knobleharja v Propagando?

V Petrogradu v katoliški cerkvi sv. Katarine je bil 7. t. m. Varšavskemu nadškofu Popiel-u pallium (nadškofovo znamenje) izročeno. Škof Kulinski iz Kjelice je bil papežev pooblastenec za to opravilo. Nadškof Popiel je zvestobo prisegel v ruskem jeziku in je podpisano prisego izročil gr. Tolstoj-u, ministru za notranjstvo.

Bratovske zadeve.

V molitev priporočeni:

Že delj časa bolna, posebno v glavi, se serčno priporočuje presv. R. Telesu, N. lj. G. in sv. Jožefu za pomoč. — Hudo sovražna oseba, da bi se spreobrnila in ne pogubila svoje duše. — Že delj časa serčno priporočena, da bi na priprošnje N. lj. G., sv. Jožefa in sv. Antona P. pomoč zadobila, če je božja volja in nji v zveličanje.

Zahvale:

Bila sem pred nekaj leti v smertni nevarnosti in sem obljubila, ako srečno odidem smrti na pomoč N. lj. G., hočem po „Zg. Danici“ razglasiti; ker pa tega še do sedaj nisem spolnila, zato zdaj naznanim iz dna serca svojo naj gorečnejši zahvalo. Zopet pa sem zdaj nevarno bolana in zaupljivo zopet na pomoč kličem sv. Deodata, sv. Antona Padvanskega, in posebno našo lj. G. presv. Serca. Po zadobljenem zdravlju hočem zahvalo po „Zg. Danici“ razglasiti. Prosim toraj, naj dobrotna bratovšina za-me moli.

K. P.

Priserna hvala bodi prečisti Devici Mariji in sv. Jožefu! Bila sem v velikih skušnjah in sem se serčno priporočala prečisti Devici in sv. Jožefu in pomagano mi je bilo. Oh, kličite vsi zaupljivo Marijo in sv. Jožefa, kateri ste v skušnjavah in pomagano vam bode.

M. K.

Bilo je na tem, da bi bila morala roko zgubiti; na priprošnje N. lj. G. in sv. Antona pa sem se v treh tednih skorej do čistega ozdravila. Bodi toraj od vsih ljudi česena N. lj. G. presv. Serca, česen sv. Anton P.!

V Ljubljani, 17. majnika 1883.

Ana Učar.

Bila sem prav slabotna več let in nadlegovana z neznanom, pa hudo boleznijo. Rabila sem po nasvetu raznih zdravnikov več zdravil, ali vse zastonj. Vsa že obupana zatečem se k N. lj. G. presv. Serca z obljubo, da objavim, če bom uslišana, in — uslišana sem bila kmalu po doveršeni devetdnevni. Ali po zadobljenem zdravlju pozabila sem svoje obljube. Bolezen se mi zopet poverne. Nehvaležnica obrnem se zopet k Mariji z obljubo gotove objave. In — hvala Mariji, gospej Serca Jezusovega. Tudi v drugo sem po opravljeni devetdnevni zopet rešena hude bolezni! Priznati moram, da pomoč N. lj. G. presv. Serca je silno velika.

M. S. pod Krazom.

Bil sem v veliki zadregi bolan in že tako malo premožen; po neprevidnosti pa mi je kazalo priti še ob precejšen del premoženja. V tej veliki nadlogi smo jaz in nekteri prijatelji obrnili se s serčno prošnjo do N. lj. G., naj bi pač ona, ki veliko premore, pomagala. In glej, vse se je na bolje obrnilo: Za silo sem ozdravel in tudi omenjena zguba me ni zadela. Naj tedaj zdaj, če tudi že pozno, v tem Marijnem mescu objavim svojo serčno zahvalo v čast in hvalo do N. lj. G. presv. Serca!

F. K.

Na priprošnje Matere Božje in sv. Jožefa sem v neki dušni in telesni potrebi zaželeno pomoč in še več, kakor sem prosil, po opravljenih pobožnostih dosegel. Da svoje obljube, uslišanje očitno razglasiti, predolgo ne odlašam, se s tem preserčno Materi Božji in sv. Jožefu očitno zahvalim, da bi tudi v družih zaupanje in goreče česenje do M. B. in sv. Jožefa kolikor mogoče vnel.

F. S.,
duhoven.

Koledar za prihodnji teden:

25. majnika. S. Urban. — 26. S. Filip Nerij. — 27. Druga nedelja po Bink. — S. Marija Magdalena Paciška. — 28. S. Viljem. — 29. S. Maksim, zavetnik ljublj. stolne cerkve. — 30. S. Feliks. — 31. Osmina presv. R. Telesa. — S. Angela. — 1. roznika. Praznik

presv. Jezusovega Serca. — 2. S. Marcellin. — 3. Tretja nedelja po Bink. (Op. V. Direct. mora stati „c. v.“ namesto „c. a.“) S. Klotilda.

Mesec rožnik je posvečen češenju najsv. Jezusovega Serca in presv. Rešnjemu Telesu. Veliki pomočki k temu so: bratovšina presv. Jezusovega Serca, bratovšina vednega češenja presv. R. Telesa, pogosto sveto Obhajilo, pogosto obiskovanje presv. R. Telesa, mnoge zadeve molitve itd.

Zdihljaj. Hvala in zahvala bodi brez konca naj svetejšemu in božjemu Zakramentu! (100 dni odpustka enkrat na dan; — 300 odpustka vsak četrtek v letu in vsak dan v osmini sv. R. Telesa, ako to molitvico v teh dneh po trikrat izrečeš; — popolni odpustek enkrat v mesecu pod navadnimi pogoji, ako jo opraviš vsak dan v mesecu.)

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. Za + škofa Jerneja veléva kn. šk. Ordinarijat, da po vsih duhovnijskih in samostanskih cerkvah naše škofije naj se pol ure z velikim zvonom zvoní, opravi naj se tridnevno zvonjenje in tudi ena slovesna črna maša za prečastitljivega ranjcega. V stolnici v Ljubljani so premilgsp. knez in škof 22. t. m. imeli to slovesno mertvaško opravilo.

Iz Ljubljane. V zadevah „Dejanja sv. Detinstva. Pokrajno vodstvo „Dejanja sv. Detinstva“ za slovenske kraje je sklenilo družbenim deležnikom za leto 1883 podariti knjižico: „Stozica v nebesa“ (bukvice sv. Alojzija). Zatorej naj blagovolijo vsi vodniki po slovenskih duhovnijah vodniku preč. kanoniku Andreju Zamejcu po dopisnici naznaniti število deležnikov, da se jim bode moglo poslati primérno število iztisov imenovane knjižice.

V nunski cerkvi v Ljubljani bode 31. tek. mesca ob sedmih sveta maša za ranjce deležnike „Dejanja sv. Detinstva.“ Pomniti je, da oni, ki so pri tej sveti maši pričujoči, prejmejo pod navadnimi pogoji popolni odpustek, ki se more tudi dušam v vicah v prid obrniti.

Nové zastave pri mestni farni cerkvi sv. Jakoba v Ljubljani so dali napraviti za čast Božjo vsi vneti mestni župnik preč. g. Jan. Rozman pri spoštovani, v izdelovanju cerkvene obleke izurjeni gospej Ani Hofbauerjevi, katera je naročene zastave prav izvrstno izdelala v cerkvenem zlogu. Slike, za veliko zastavo sv. Florijana in žalostne Matere Božje; za mali dve pa Odršenika svetá, Matere Božje brez madeža spočete, sv. Alojzija in sv. Stanislava Kostka, je domači slikar in župljan g. A. Jebačin prav spodbudljivo izdelal.

Dijaško ministerstvo dolžnostno naznanja, da mesec april je potreboval za dijaško kuhinjo 120 gld. 90 kr. v ljudski kuhinji, in posameznim na dom 11 gld. 10 kr., za druge potrebe pa 15 gld. 61 kr.; skup čez 147 gld. Minister prosi, da bi se to ne pozabilo.

Žalostno. Iz nekega kraja se naznanja, kako lepo je častil neki oštir sv. Florijana. Še celo občinski in krajnega šolskega sveta odbornik je mož, pa se je prederznil godbo imeti in ples v petek. Ubogi č. g. župnik, ki mora med takimi farani živeti, ubogi srenjčani s tacimi izgledi! Načelnik občinski, vse to dobro vedoč, je djál černe očala na oči in zamašil ušesa!

Z Dunaja. 20. † Mertvašnica v Avgustineju. Tudi v Avgustineju smo vsi „in corpore“ z di-nekcijo vred opravili včeraj mertvaške molitve za prevzvišenega škofa Jerneja; tudi se pri večerni molitvi

skoz celi teden se spominjamo ranjcega nekdanjega mnogozaslúžnega vodnika te naprave, kakor je navada.

Duhovske spremembe.

V Ljubljanski škofiji: Č. g. Jan. Tavčar, administrator v Fužinah, je dobil duhovnijo Leše. — Duhovnija Ternovska na Notr. je podeljena č. g. Jan. Urbanček-u, župniku v Krašnji. Č. g. Mih. Lavtizar je prestavljen iz Prečine v Selce za duh. pom.

V Lavantinski škofiji: Čg. Jož. Toporšič se je št. Jurški fari na južni železnici odpovedal ter ostane v št. Lovrencu; č. g. Jan. Simonič je dobil faro sv. Križa v Terbonjah; č. g. A. Fišer, župnik v Svičini, je zbolel ter se podá v Gradec v duh. bolnišnico; č. g. M. Dolinar, župn. v Slivnici, je umerl. R. i. p.

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Kat. K. 40 kr. — Čast. g. župn. Fr. Dolinar 1 gld. — Čast. g. kapl. Jož. Lasnik 1 gld. — Nekdo, ki znan dobro kuriti za dijaško kuhinjo. — Gimn. prof. preč. g. J. Legat 2 gld. — Iz Škofje Loke posl. č. g. ž. 4 gld. 20 kr. (Op. 1 gld. več kot je bilo na lističu zapisano. Vr.) — Č. g. A. St. 2 gld.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca v Ljubljani: Čast. g. Karol Cigon 1 gld. — Št. Helenska duhovnija 5 gld. 60 kr. in dva napoleona po 20 frankov po čast. g. župn. Fr. Štupicu. — Št. Rupert po čast. g. župn. Al. Koširju 30 gld. — Sv. Križ poleg T. po čast. g. Maroltu 25 gld. — Iz Mekin po čast. g. župn. J. Ederji nabirk 8 gld. — Iz Nove Oselice č. g. župn. Mat. Lavrič 6 gld. — Dobrova po čast. g. župn. 11 gld.

Za sveto Detinstvo: Čast. g. Prim. Peterlin 2 gld. (že prej oddano). — J. Bahovec 1 gld. — Čast. g. katehet A. Keržič 15 gld. — Iz Mekin čast. g. župn. J. Eder 5 gld. — Od sv. Križa pri Lit. čast. g. A. St. 3 gld. — Iz Sore po čast. g. župn. Fr. Porentu 5 gld.

Za opravo ubožnih cerkev: S Černega Verha nad Polhovim Gradcem za več let 22 gld. — Po čč. gospéh Uršulinarčah 8 gld. — S Štange 8 gld. — Iz Šentvida nad Vipavo 6 gld. — S Kerke 18 gld. — Iz Radoljice 13 gld. — Z Berda 12 gld. 40 kr. — S Trebelnega 19 gld. — Iz Dobropolja 11 gld. 21 kr. — S Slapa 7 gld. 10 kr. — Po prečast. g. dekanu iz Šmarije 20 gld.

Za varhe Božjega groba v Jeruzalemu: Po prečast. g. dekanu A. Drobniču: Župnija Šmarijska 3 gld.; Kerška 6 gld.; Zatiška 3 gld.; Zagraška 5 gld.; Kopanjska 2 gld.

Za pogorelce v Košani: Št. Rupert po č. g. župn. Al. Koširji 6 gld.

Za Bosno: Čast. g. župn. M. Saje 10 gld. (pro 10 Sacris) in 1 gld. za „farovž“ (za g. kan. Jegl.)

Za sv. Očeta: Št. Helenska duhovnija 23 gld 40 kr. (ob enem za najpotrebnej. mis) po čast. g. župn. Fr. Štupicu — Nabirke po preč. g. dek. Šmarijskem, 41 gld.

Za poškodovane Tirolce in Korošce po povodnji: Po preč. g. dek. A. Drobniču 5 gld.

(Drugi dar. prih.)

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. K. na D.: Za posebno dragi spom. preserčna hvala. — G. J. L. v A.: Z naznanilom prav vstreženo; tudi zastr. druge želje korak storjen. Pozdravljeni! — G. Č. v Č—h: Serčna hvala! Zastran sv. Det. čisto prav tako. — G. Š. v Treb.: Dal naprej darove in pismo. Bratovski pozdrav! — G. dek. A. Dr.: Tudi za katol., cecil. in podporno družbo darovi oddani. — G. S. v N.: Hvala lepa; pa za letos bo blezo prepozno.